

אלו דברים פרק ששי פסחים

(6) ע"ז מו: טו לקמן
טו: [שבת קל ימות יד.
מחמת עב. לו.] (8) ופי'
פרשי לקמן טו: ד"ה
כלל.] (7) [וספספה פ"ד
ה"א.] (8) כ"מ פ"ה.
(9) ווספספה פ"ה. (10) ווספספה פ"ה. (11) ווספספה פ"ה. (12) ווספספה פ"ה. (13) ווספספה פ"ה. (14) ווספספה פ"ה. (15) ווספספה פ"ה. (16) ווספספה פ"ה. (17) ווספספה פ"ה. (18) ווספספה פ"ה. (19) ווספספה פ"ה. (20) ווספספה פ"ה. (21) ווספספה פ"ה. (22) ווספספה פ"ה. (23) ווספספה פ"ה. (24) ווספספה פ"ה. (25) ווספספה פ"ה. (26) ווספספה פ"ה. (27) ווספספה פ"ה. (28) ווספספה פ"ה. (29) ווספספה פ"ה. (30) ווספספה פ"ה. (31) ווספספה פ"ה. (32) ווספספה פ"ה. (33) ווספספה פ"ה. (34) ווספספה פ"ה. (35) ווספספה פ"ה. (36) ווספספה פ"ה. (37) ווספספה פ"ה. (38) ווספספה פ"ה. (39) ווספספה פ"ה. (40) ווספספה פ"ה. (41) ווספספה פ"ה. (42) ווספספה פ"ה. (43) ווספספה פ"ה. (44) ווספספה פ"ה. (45) ווספספה פ"ה. (46) ווספספה פ"ה. (47) ווספספה פ"ה. (48) ווספספה פ"ה. (49) ווספספה פ"ה. (50) ווספספה פ"ה. (51) ווספספה פ"ה. (52) ווספספה פ"ה. (53) ווספספה פ"ה. (54) ווספספה פ"ה. (55) ווספספה פ"ה. (56) ווספספה פ"ה. (57) ווספספה פ"ה. (58) ווספספה פ"ה. (59) ווספספה פ"ה. (60) ווספספה פ"ה. (61) ווספספה פ"ה. (62) ווספספה פ"ה. (63) ווספספה פ"ה. (64) ווספספה פ"ה. (65) ווספספה פ"ה. (66) ווספספה פ"ה. (67) ווספספה פ"ה. (68) ווספספה פ"ה. (69) ווספספה פ"ה. (70) ווספספה פ"ה. (71) ווספספה פ"ה. (72) ווספספה פ"ה. (73) ווספספה פ"ה. (74) ווספספה פ"ה. (75) ווספספה פ"ה. (76) ווספספה פ"ה. (77) ווספספה פ"ה. (78) ווספספה פ"ה. (79) ווספספה פ"ה. (80) ווספספה פ"ה. (81) ווספספה פ"ה. (82) ווספספה פ"ה. (83) ווספספה פ"ה. (84) ווספספה פ"ה. (85) ווספספה פ"ה. (86) ווספספה פ"ה. (87) ווספספה פ"ה. (88) ווספספה פ"ה. (89) ווספספה פ"ה. (90) ווספספה פ"ה. (91) ווספספה פ"ה. (92) ווספספה פ"ה. (93) ווספספה פ"ה. (94) ווספספה פ"ה. (95) ווספספה פ"ה. (96) ווספספה פ"ה. (97) ווספספה פ"ה. (98) ווספספה פ"ה. (99) ווספספה פ"ה. (100) ווספספה פ"ה.

אמר לו רבי עקיבא או חילוף. או אני אחליף הדין דפשיטא לי דהואה מעכבא וילפינן נקל וחומר מינה לשמיטה שתעכב: **במועדו.** יעשו בני ישראל את הפסח במועדו: **הכל לי מועד לאלו.** שיהא זמן קבוע להן כמה שקבוע לשמיטה הילכך כיון דלא קביע להו זימנא ומני למיעבד להו מאתמול לא דחו והואה נמי לאו מגופיה דפסח היא ולא כתיב בה מועד: **גמ' הלכה זו.** שפסח דוחה שנת: **בני בתירה.** נשיאים היו: **אמר לכן.** הלל: **וכי פסח אחד יש לנו שדוחה אם השנת והלא יוסר ממאפיס פסחים יש לנו שדוחין אם השנת.** כלומר יותר ממאפיס קרבנא יש שדוחין שנת בשנה תמיסה שנתות השנה בכל שנת ושנת ארבעה כנשים שנים לתמידים ושנים למוספין הרי מאפיס לבד שנת שנתון פסח ונתון חגן שקריבין בהן מוספי היום שבעת טלאים בפסח וארבעה עשר לתנ: **מה מועד הנאמר בפסח.** ולקמיה פריך תמיד גופיה מנא להו: **ואיסי יושב דורש.** כדרך שהנשיא עושה: **מקנטרן.** לשון קניטה ועליון. קונטרס"ר גמ' ע"ז: **מסו.** הנחל סכין אינה דוחה דהא אפשר למיעבד מאתמול ומה יעשה: **שמעשי וטכחסי.** לקמן (8) מפרש עמאל: **בני נביאים הן.** ותלמי מה יעשו: **למחר.** בארבעה עשר בשנת: **שפסחו עלה סכין לו בצמרו.** את הסכין: **ומי שפסחו גדי.** שאין לו צמר אלא שיער שאין יכול לתחבו בצמרו סכין לו בין קרני ואין זה משאוי לעבור עליו משום שבימת בהמתו דלאו אורחיה ברי האי מלאכה ובענין זה הביאו סביעין: **ראש.** הלל זה המעשה שעשו: **ונזכר הלכה.** קך שמעתי: **קך מקובלני.** שקך הלכה כמו שעשו אלו: **פסח נמי כתיב ביה במועדו.** ולא שמעת לי מימיה ומתמיד ילפת ליה אלא על כרחין מדבעית למילף מתמיד לא משמעת להו דחייית שנת דאמרי במועדו דקאמר בזמן המירא קאמר הכא בתמיד נמי לא משמעת להו זימנא ליה: **אלא אמר קרא.** נמוספין עולת שנת בשנתו על עולת התמיד לבד מעולת התמיד אלמלא תמיד נמי דחי: **אמר מר ועוד קל וחומר כו' ופרכיה.** מהא פירכא שכן כליל שכן תמיר: **וכי מאחר דגמיר.** מרכותיו שגזירה שיהו וז לכן צאה דקיימא לן אין אדם דן גזירה שיהו מעלמו אלא אם כן נתקבלה וצאה מסני דלמלא קרא ללמלא אחריתי אמא ופיון דעניא קך קיבל הרי הוא כמו שנתכב גופו בפירוש ולמה ליה קל וחומר שהוא דבר קביל מדעתו ומלכו: **הכי קאמר נהי דגזירה שיהו לא גמריסו.** מרכותיכם גזירה שיהו לריכה רב דאין אדם דן גזירה שיהו מעלמו אלא אם כן למדה מרבו אלא קל

מה מועדו האמור בתמיד דוחה את השבת. ולקמן יליף מעל עולת התמיד מימא דשמעמין לא דריש ממשמעות דמועדו וכן הא דפסח דחי טומאה ילפינן לקמן מאיס איש איש נדחה ואין ניכור נדחין ונתמיד ילפינן מג"ש דמועדו ופסח כ"כ לולין [לקמן דף ע"ו.] משמע דדריש לה ממשמעות דמועדו דמיא ודבר משה את מועדי ה' מה ת"ל לפי שלא מלינו בכל המורה שאלמר בהן מועדו אלא בפסח ותמיד מועדו אפי' בשנת מועדו אפילו בטומאה שאר קרבנות מנין משמע דמשמעות' דמועדו דריש ועוד דקאמר התם וזכירי דחי כסנ רחמנא תמיד שכן תדיר וכליל אכל פסח לא ואי כתיב פסח שכן כרת ואי מגזירה שיהו ילפינן מה לרין ללריכותא הא אילטרין מועדו תמיד משום טומאה ודפסח משום שנת אלא ודאי ממשמעותא דמועדו דריש וע"כ תנאי היא ועוד צ"ר י"ש מעלל בזמנות (דף ע"ג.) דריש (8) שמי הלחם לדחו שנת דתמיד (וכמה דף ע"ג) בשנת ואפילו בטומאה ולפי שמעמין מלי למילף גמ"ש דמועדו מפסח ותמיד או ממשמעותא כמו צ"כ לולין [לקמן דף ע"ו.]:

תוחב לו בצמרו. וז"ל (8) ויהא צעי כלי שרת דלפינן צ"כ דס טמאה (וכמה דף ע"ג) ויקח את המאלכלת ויש לומר שהקדישום השמא משמע דשמעמין דיש ליסור רשות הרבים דירושלים וקשה דלמרינן צ"כ קמא דעירובין (דף י"ו) ירושלים אלמלא דלמרינן ר"י דהכל לאמר שפירלו צ"כ פלוגתא ופי האי גוגנא משני צפוק בתרא דעירובין (דף ק"ה) אמילתא אחרימי:

מה תמיר שכן תדיר. ומימה וילף מניייהו דתמיד ומילה או משמי הלחם (וגמירא) לדחו שנת: והא אמר להן הלכה זו שמעתי ושכחתי אלא הגה בני נביאים הן למחר מי שפסחו מלה תוחבו בצמרו מי שפסחו גדי תוחבו בין קרני יראה מועשה ונזכר הלכה ואמר "כך מקובלני מפי שמעיה ואבטליון אמר מר נאמר מועדו בפסח ונאמר מועדו בתמיד מה מועדו האמור בתמיד דוחה את השבת אף מועדו האמור בפסח דוחה שבת ותמיד גופיה מנלך דדחי שבת אילימא משום דכתיב ביה במועדו פסח נמי הא כתיב ביה מועדו אלא מועדו לא משמע ליה הכא נמי מועדו לא משמע ליה אלא אמר קרא יעולת שבת בשבתו על עולת התמיד מכלל [עולת] דתמיד קרבה בשבת אמר מר ועוד ק"ו ומה תמיד שאין עגוש כרת דוחה את השבת פסח שעגוש כרת אינו דין שדוחה את השבת איכא למיפרך מה לתמיד שכן תדיר וכליל ק"ו אמר להו ברישא ופרכיה והדר אמר להו גזירה שיהו וכי מאחר דגמר גזירה שיהו ק"ו למה לי אלא לדידהו קאמר להו בשלמא גזירה שיהו לא גמרינו "דאין אדם דן גזירה שיהו מעצמו אלא ק"ו דאדם דן מעצמו איבעי לכו למידן אמרו ליה קל וחומר פריכא הוא: אמר מר למחר מי שפסחו מלה תוחב לו בצמרו גדי תוחב לו בין קרני והא

ומומר כו': אמרו לו קל וחומר. דאיך צ"ה לא דיינן דפריכא הוא דלמחר שכן תדיר: והא

ב א מ"י פ"ה מהלכות
קרבן פסח ה"ל ט"ו:

לענין רש"י
קונטרס [קונטרס י"ד].
הע"כ:

רבינו חננאל

ת"ר הלכה זו נחלמה
מכ"כ במירא פסח אתה חל
ארכיב עשר ליהודי בשבת
אמרו לו להלל הוקן פסח
דוחה את השבת או לא.
אמר להן וכי פסח אחרי יש
לנו שדוחה את השבת
ודלא יותר מפסחים
שפסחים דוחה את השבת
כו'. וירושלמי אית תנא מני
מאה פסחים ואית תנא
דתינ מאתיס אית תנא יש
שלש מאות. מאן דתינ
מאה תמיד שבת. מאן
דתינ מאתיס תמידין
וכוספין של שבתות. מאן
דתינ ג' מאות מוספין של
ראשי חדשים ושל ימים
טובים וכו'. אמר מר נאמר
במועדו בפסח ונאמר
במועדו בתמיד מה זה
דוחה שבת דכתיב עולת
שבת בשבתו על עולת
התמיד אף פסח דוחה
שבת וכי ועוד קל וחומר
וכו'. הכי קאמר להו נתי
דגזירה שיהו לא גמיר לכו
דאין אדם דן גזירה שיהו
מעצמו איכא קיבלה
מרכותיו. אבל היה לבס
לרין קל וחומר. דאדם דן
קל וחומר מעצמו. אמרו
לו ק"ו איכא למיפרך מה
לתמיד שכן כליל שכן
תדיר. מיטוהו לנשיא עליהן
התחיל לקנותן בדברים.
וספני שנתיהו נחלמה
מכ"כ מהלכות.

תורה אור השלם

1. ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו.
2. צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאש ריח ניחוח תשמרו להקריב לי במועדו. במדבר כ"ב ע"ג.
3. עלת שבת בשבתו על עולת התמיד ונסכה. במדבר כ"ב ע"ג.

הנהגות הב"ח
(8) נ"ו ויהי יושב דורש כל היום

מוסף רש"י

כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת. כיון הנחתו מחוץ לתחום ויחסי יתלו ויפסו פסח. והלל הבבלי שמו. שמיים שגלה ימיה הרס והתקנה עמו היפה ישינה ומיעוהו נשיא עליהם. שבי נשיאים ונשאל שאלו הלל שיהי נזול בתורה יעלה אלן תכלל טוה נשיאין ומיעוהו נשיא עליהן: כ"ח פ"ה.